Vombatın Hoş Geldin Kapısı

Çınar BİBER

Vombatın Hoş Geldin Kapısı

Çınar BİBER

Çalılıkların derinliklerinde, bir sakız ağacının altında Wanda adında bir vombat yaşardı. Yumuşak, gri-kahverengi tüyleri, geniş ve yassı bir kafası, gülümsediğinde parıldayan küçük kara gözleri vardı. Her zaman kazmaktan tozlanan, derin cepli, soluk hardal sarısı bir iş önlüğü giyerdi. Wanda yalnız yaşardı ve yuvası düzenli, tertemizdi; tek bir kişiye ancak yetecek kadardı.

Bir sabah, bir gülkahkahası daldan seslendi. “Duydun mu? Dere kenarındaki eski oyuğa yeni komşular geliyor!”
Wanda'nın kulakları dikildi. Daha önce hiç komşusu olmamıştı. Nasıl biri olacaklarını merak etti. Arkadaş canlısı olacaklar mıydı? Yardıma ihtiyaçları olacak mıydı? İlk andan itibaren kendilerini hoş karşılanmış hissetmelerini istiyordu.

Wanda küçük yuvasına bir göz attı. Giriş daracıktı, ancak yuvarlak gövdesine yetecek kadardı. “Komşular ziyarete gelirse sıkışabilirler,” diye düşündü. “Yer açmam gerek.” Önlüğünü giydi, en sevdiği kazma pençeleri için ceplerini kontrol etti ve işe koyuldu. Patilerinin altındaki toprak yumuşak ve serindi.

Wanda kazdı da kazdı. Güçlü ön patileri toprağı sıyırdı, uzun pençeleri taşları gevşetti. Girişi genişletti, giderek daha da büyüttü. Etrafında toz bulutları yükseldi, bıyıklarına ve önlüğüne kondu. Dağınıklığı dert etmedi. İçeride yaratacağı sıcacık alanı düşünüyordu.

Günlerce, Wanda kazdı. Bir gülümseme gibi kıvrılan bir tünel yaptı. Sonra büyük bir oda oydu—yerin derinliklerinde bir oturma odası. Duvarları düzgünce sıvazladı, zemini düzleştirdi. “Burası herkesin toplanması için harika bir yer olacak,” dedi, mekânı kahkahalar ve sohbetlerle dolduğunu hayal ederek.

Wanda bununla da kalmadı. Oturma odasını yumuşak kuru otlar ve yosunla kapladı. Masa için yassı bir taş, oturmak için de pürüzsüz çakıl taşları buldu. Hatta mum için küçük bir raf bile yaptı. Oda sıcak ve davetkâr hissettiriyordu. Wanda geri çekilip işine hayranlıkla baktı, kalbi gururla doldu.

Haber çalılıklarda yayıldı. Birlikte yolculuk eden tavşan ve kirpi, yeni yuvayı duydu. Tavşanın krem rengi ten rengi tüyleri, beyaz bir karnı ve içi yumuşak pembe uzun kulakları vardı. Gök mavisi örgü bir atkı takmış, küçük bir kanvas yol çantası taşıyordu. Kirpi minicik ve yuvarlaktı; kahverengi dikenli bir sırtı ve yumuşak bej bir yüzü vardı. Kırmızı-beyaz kareli bir boyun bağı takmış, küçük hasır bir sepet taşıyordu.

Yeni evlerini merak ederek patika boyunca zıplayıp koştular. “Umarım sıcacıktır,” dedi adı Rosa olan tavşan. “Umarım sepetime yer vardır,” dedi adı Henry olan kirpi. Ne bekleyeceklerini bilmiyorlardı. Çalılıklar sürprizlerle doluydu ve yeni bir maceraya hazırdılar.

Sakız ağacına vardıklarında durup baktılar. Yuvanın girişi geniş ve davetkârdı; kenarları düzgün, küçük bir basamağı vardı. “Bu bir vombat yuvası olamaz,” dedi Rosa. “Çok büyük!” Henry burnunu oynattı. “Belki bir saraydır!” diye ciyakladı. İçeri baktılar, gözleri hayretle açılmıştı.

Wanda seslerini duydu ve tünelden yukarı koştu. “Hoş geldiniz!” dedi, nazik burnu heyecanla oynayarak. “Ben Wanda. Lütfen, girin.” Onları kıvrılan tünelden aşağı, oturma odasına götürdü. Rosa ve Henry şaşkınlıkla soluk aldı. Oda sıcak ve ferah, yumuşak otlar ve yassı bir taş masayla doluydu. Gördükleri en sıcacık yerdi.

“Bütün bunları bizim için mi yaptın?” diye sordu Rosa, kehribar rengi gözleri parlayarak. Wanda başını salladı. “Kendinizi evinizde hissetmenizi istedim,” dedi. “Konukseverlik, başkalarının neye ihtiyacı olduğunu düşünmektir.” Henry sepetini yere koydu ve etrafına baktı. “Mükemmel!” diye sevindi. “Sepetime bile yer var!” Hep birlikte güldüler ve pürüzsüz çakıl taşlarına yerleştiler.

O akşam yeraltı oturma odasında birlikte oturdular. Wanda bir mum yaktı ve sıcak ışığı duvarlarda dans etti. Rosa yol çantasından havuçları paylaştı, Henry sepetinden meyveleri ikram etti. Konuştular, güldüler ve yuva hiç olmadığı kadar dolgun hissettirdi. Wanda'nın kalbi de doluydu.

O günden sonra oturma odası hep hareketliydi. Komşular ziyarete geliyordu ve Wanda her birini bir gülümsemeyle karşılıyordu. Gerçek konukseverliğin yer açmak olduğunu öğrendi—hem evinde hem de kalbinde. Vombatın hoş geldin kapısı aslında bir kapı değil, herkesin ait olduğu büyük, sıcacık bir odaydı.

Rosa ve Henry yakınlardaki yeni evlerine yerleştiler ama her gün Wanda'yı ziyaret ettiler. Arkadaşlarını getirdiler ve kısa sürede oturma odası kahkahalar ve hikâyelerle doldu. Wanda'nın önlüğünün ceplerinde her zaman ziyaretçiler için bir ikram olurdu. Kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Küçük yuvası çalılıkların kalbi olmuştu.

Bir gece, yıldızlar yukarıda parıldarken Wanda, Rosa ve Henry ile oturma odasında oturdu. “Bizi bu kadar hoş karşıladığın için teşekkürler,” dedi Rosa. “Her şeyi düşünmüşsün.” Wanda gülümsedi. “Ben sadece yer açtım,” dedi. “Komşular bunu yapar.” Ve hepsi sıcak bir karşılamanın en güzel armağan olduğunda hemfikir oldular.

Yani bir gün çalılıklara giderseniz, sakız ağacının altındaki geniş girişi arayın. Hardal sarısı önlüklü bir vombat, gök mavisi atkılı bir tavşan ve kareli boyun bağlı bir kirpi bulacaksınız. Sizi içeri davet edecekler ve göreceksiniz ki en güzel karşılama, herkese yer açan karşılamadır.